

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

3. De Militaribus Religiosorum ordinibus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

fitio autem facti est, de eam necne Mendicantibus: Certè eam dare censetur, cum Leo X. expressim declaret se illam facultatem dare, ita ut satisfaciunt Ecclesiæ præceptis laici in Mendicantibus Ecclesijs: licentes, aut percipientes diuina. Tandem quæ hæc uerba diximus, uera sunt, & nihilominus fratres docere publicè, aut concionari non debent, laicos non compelli iure ad confitendum Parocho semel in anno, nec ad rem diuinam in parochia audiendam Dominicis & festis diebus: quoniam etsi ratione Priuilegiorum ad eos tuta conscientia accedunt, iure tamè communi debent ad parochos & parochias suas adire. Et hoc est, quod Benedictus XI. & Sixtus IV. in suis Constitutionibus uoluerunt, nempe ut fratres moneant, & hortentur laicos ad sistendum se parochis: utrumque enim uerum est, & eos ad id communi iure compelli, & nihilominus ab ea obligatione liberari. Et sicut iure communi in c. 2. de Parochijs, præcipitur, ne quis contempto parochio, rem diuinam audiat extra parochiam diebus Dominicis & festis, sic etiam priuilegia fratribus mendicantibus concessa, hoc idem ius commune continent; nec enim priuilegium datur, ut quis suum parochum contemnat, sed ut absque contemptu parochi liberè possit in Mendicantium ordinum templis rem sacram audire. Nam Benedictus in Constitutione quæ incipit Inter cunctas, & habetur inter communes, de Priuilegijs, sic ait: *Ceterum licet, sicut prædicatur, de necessitate non sit, iurum eadem confiteri peccata, tamen, quia propter erubescenciam, quæ in igna est penitentia pars, ut eorumdem peccatorum iterum confitendo, reputamus salubre: districtè inuigilamus, ut Fratres eos, qui ipsi confitentur, attemè moneant, & in suis prædicationibus exhortentur, ut suis sacerdotibus saltem semel in anno confiteantur, asserendo id ad animarum profectum proculdubio pertinere.* De ceteris priuilegijs quæ sunt auctoritate & beneficio Romanorum pontificum Mendicantium Ordinibus concessa, alio in loco tractabo.

Cap. III.

De Militaribus Religiosis Ordinibus.

Primo queritur, Quinam Militares ordines intelligantur? Resp. eos omnes intelligi, qui tribus Religionis uotis adstricti, formulam aliquam uiuendi auctoritate Ecclesiæ approbatam professi, cum hostibus fidei & religionis Christianæ bella siue naualia, siue terrestria committunt. In hocce Ordines tria solent hominum genera cooptari. Alij enim sunt uiri nobiles, qui tanquam quidam sacri milites instar Machabæorum, pro fide ac lege Christi cum Turcis & Saracenis fortiter dimicant: Alij uerò sunt Clerici, qui ad diuina mysteria obeunda recepti, in ipsorum Ordinum Collegijs, ac sacris ædibus commorantur in Choro, cantant diuinas laudes, Missarum sacrificia faciunt, Deum pro militibus precantur, & solent Ecclesijs præfici, ordini militari subiectis, aliquando etiam tanquam Cappellani, cum ipsis sacris equitibus in militia uersantur, ad eorum confessiones excipiendas, & rem diuinam faciendam & eis uenerabilem Eucharistiam impertiendam. Alij denique admittuntur ad domestica munera & ministeria exequenda, qui tum Clericis, tum militibus in-

seruiunt. Hi Ordines uocantur militares, quoniam sunt ad militandum instituti: Religiosi uerò, quod milites in hos ordines recepti, tribus se Religionis uotis obstringunt: Sacri, quoniam Regulam Ecclesiæ auctoritate approbatam profitentur, Deo tribus uotis deuincti & additi: ad diuincandum pro fide & auctoritate Christiana.

Secundo queritur, An Militares Ordines sint uerè, absolute, & simpliciter Religiones? *Sot. l. 7. de iust. q. 5. a. 3. ad 3. Sarm. l. de re iudic. Eccl. p. 4. c. 1. n. 13. Cou. in 4. lib. decret. de Matrim. p. 2. c. 3. §. 1. n. 18. prope finem, censent eos Ordines militares, qui Regulæ instituto, Castitatem tantummodo conjugalem profitentur, nequaquam esse simpliciter, uerè, ac propriè Religiones: bene tamen eos Ordines, qui absolute & simpliciter Castitatem Deo pollicentur. Vnde, inquit, militaris ordo eorū qui dicuntur Hospitalium S. Ioannis Hierosolymitani, est simpliciter religio: nam eius milites absolute castitatem uouent, nec matrimonio copulari utiue queunt. At Ordo eorum, qui dicuntur milites S. Iacobi in Hispania, non est propriè, & simpliciter Religio, eo quod huiusmodi Milites absque vlla Pontificis auctoritate, sed sola facultate à Magno Magistro impetrata, in matrimonio uxores habere possunt, quia Regulæ instituto, solum castitatem conjugalem promittunt. Id Sotus concludit ex eo, quod ad Religionis substantiam & naturam pertineat Castitas absolute & simpliciter uoto promissa, non autem sola Castitas conjugalis: Deinde quia S. Tho. 2. 2. q. 186. a. 4. aperte fatetur, eos uiuendi modos, in quibus homines matrimonio utuntur, non esse absolute & simpliciter Religiones, sed quadam ex parte, quatenus scilicet quædam habent, quæ ad Religionis statum pertinent. Accedit, quod huiusmodi militares Ordines, non Religiones, sed Ordines appellantur.*

Ceterum Nauar. in tract. de reddit. Eccl. q. 1. n. 55. & q. 3. n. 27. & n. 29. & conf. 21. de regularib. & conf. 23. eorū. Fortunius Garfias in consilio edito pro militia S. Iacobi 2. p. 1. versic. Præterea, probant Milites S. Iacobi professos, & ceteros similes esse uerè & propriè Religiosos, eo argumento permoti quod huiusmodi sacri milites tria uota emittunt, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ sub Regulæ Ecclesiæ approbata, nimirum aut S. Augustini, aut S. Basilij, aut S. Benedicti. Deinde quia tales Ordines auctoritate Romani pontificis sunt approbati, & in ipso Pontificiæ approbationis diplomate absolute & simpliciter Religiones uocantur.

Sciendum est in presenti loco quæstionem nõ esse, an militares Ordines, quatenus continent Clericos ad Chorum & diuina ministeria admittendos, sint uerè & simpliciter Religiones, & Clerici professi uerè Religiosi; eo quod Castitatem simpliciter uerè cum paupertate & obedientia solèni uoto profitentur. Solum quæstio est, an sacri Milites sint uerè, & simpliciter Religiosi. Et Sotus quidem & alij libenter concedunt, Militarum Ordinum equites, qui ex Regulæ instituto non solum Castitatem conjugalem, sed Castitatem simpliciter pollicentur, esse uerè & simpliciter Religiosos, si simul etiam solèni uoto promittant paupertatem & obedientiam perpetuam. Abb. tamen in rub. de regular. cuius sententiam se-

quum Ang. religio. n. 1. Silure religio. 1. q. 1. Armil. religio. n. 3. Mandos. super regul. 3. Cancellarie q. 11. n. 3. manifeste docet Milites Hospitalarios etiam Hierosolymitanos, non esse proprie & strictè Religiosos, sed latè tantummodo. Quare difficultas huius questionis tota in eo versatur, An tum qui Castitatem coniugalem vnà cum Obedientia & paupertate, tum qui Castitatem simpliciter promittunt, sint verè Religiosi? Item, An milites, qui paupertatem non vouent, quamuis Castitatem simpliciter & charitatem promittant, sint verè & proprie Religiosi.

Deinde illud est etiam notandum, superioribus temporibus in Hispania duo fuisse in dubiū vocata: Vnū, An equites trium Militarū Ordinum, qui vocantur nomine S. Iacobi, Calatrauz & Alcantaræ, sine vlla Romani Pontificis auctoritate, sed solo magistri concessu vxores ducere & habere possent? hoc est, An ex Regula & instituto coniugalem solum Castitatem profiterentur? Alterum, An expediret, vt Romani Pontificis beneficio, Castitatis voto soluti, vxores ducerent, & matrimonio vterentur? Cumque horum trium Ordinum origo, & pontificia approbatio, eiusque diplomata & Annales diligenter euoluerentur, compertum tandem est, Clericos in Ordinem S. Iacobi admissos, instituto Regule Castitatem quidem simpliciter vouere, Milites verò Castitatem non simpliciter, sed tantum coniugalem; & ipsius Ordinis Constitutionibus prohiberi, eos sine Magistri consensu sibi vxores adiungere. At verò Milites Calatrauz, & Alcantaræ, sicut etiam Clerici in eos Ordines cooptati, ex Regula prescripto Castitatem simpliciter pollicebantur. Quare disputari coepit tunc temporis à viris doctis, prætare nec ne, Milites Calatrauz & Alcantaræ, cum deinceps professionem emitterent, coniugalem tantummodo Castitatem vouere more militum S. Iacobi. Et valuit multorum opinio, factius fore, vt eam Castitatem solum profiteantur in posterum Romani pontificis auctoritate ad id impetrata. De ea itaque re consultus Romanus pontifex, sua auctoritate constituit, vt Milites deinceps coniugalem solummodo Castitatem Regulam, profitendo, vouerent, ac proinde vxores possent ducere & habere, à Magistro Ordinis facultate impetrata. Ijs verò militibus, qui tunc temporis viuebant, & Castitatem simpliciter promiserant, priuilegium concessit, vt si vellent, vxores ducerent: eorum enim votum sua pontificia potestate relaxauit, vt sic omnem maiorum & plurium peccatorum occasionem præcideret. Nunc igitur Milites sine Iacobi, siue Calatrauz, & Alcantaræ, cum professionem emittunt, Castitatem tantum coniugalem pollicentur, & ex suis Constitutionibus non nisi Magistri consensu, vxores accipere queunt. Quare de hisce Militibus ac de similibus quæstio est, an sint verè, siue proprie & simpliciter Religiosi? Nauarrus quæstionem confundit, & promiscuè loquitur de Militibus, qui iuxta regulæ prescriptum Castitatem simpliciter spondent, & de ijs, qui coniugalem solum Castitatem profitentur: ac immerito sanè contra Sotum, & quosdam alios hinc, & illinc argumenta congerit ad probandum, omnes Milites Ordinum Religiosorum esse simpli-

ter Religiosos: quæ tamen argumenta mihi cerè non videntur Sotum omnino conuincere. Etenim negari non potest id, quod S. Thomas docet, posse Religionem ad militandum institui: & institutam eam, ac Romani pontificis auctoritate confirmatam, esse verè & simpliciter Religionem: ita tamen vt eam Castitatem profiteatur, quam Religionis natura & substantia postulat, nimirum castitatem simpliciter, & non solum coniugalem. Ipse enim S. Th. perspicuè tradit, non esse simpliciter Religiosos, qui matrimonio vtuntur: Nec est inficiandum, in Pontificis literis, & Constitutionibus, Militares Ordines appellari Religionem simpliciter. Sed fortassis, hoc ideo est, quia constant Clericis & Militibus Castitatem simpliciter proficientibus: qui voto paupertatis & obedientie adstricti, in domicilijs, Conuentibus, siue Collegijs commorantur, ac viuunt, Abbatis siue Prioris, aut Magistri curæ potestatiq; subiecti. Sed quæstio est, an etiam Milites omnes Ordinum prædictorum sint simpliciter Religiosi? Item, quæstio non est, an sacri milites sint Religiosi, sed an sint verè & proprie Religiosi. Nec etiam Nauarrus firmè concludit, Milites esse verè & simpliciter Religiosos, ex eo quòd S. Iacobi equites, S. Stephani, Calatrauz & Alcantaræ Milites, S. Augustini, aut S. Benedicti Regulam, Cisterciensium more profiteantur. Nam profiteantur quidem Castitatem, sed non ita, vt Regula S. Augustini, aut Benedicti prescribit, sed eo modo, quo ipsorum Militarum Ordinum Constitutiones illam temperarunt atque mitigarunt. Vouent enim illi Castitatem tantum coniugalem; cum tamen S. Augustini Regula, vel S. Benedicti Castitatem simpliciter prescribat. At inquires: Quemadmodum votum obedientie, paupertatis, & pro varietate Religionum est arctius, aut laxius; ita votum quoque Castitatis potest esse maius & minus. Resp. idem iuris esse de voto paupertatis & obedientie, & de Castitatis voto, in hoc, quod sicut natura Religionis exigit, vt Castitas non tantum coniugalis promittatur, sed etiam castitas simpliciter: sic etiam requirit, vt Religiosus non sit sui iuris, sed alienæ voluntati subiectus, nec proprie sua voluntate, sed Superioris vtatur, quamuis obediendi usus, & proprijs vtendi data facultas, pro varietate Religionum maior minorue, arctior, aut laxior esse queat. Nec item si Milites gaudent Religiosorum priuilegijs, & redditus annui ipsorum fidei & curæ commissi siue Commendæ, quas vocant, aliqua Beneficiorum Ecclesiasticorum priuilegia habeant, continuò sequitur, vt sint simpliciter Religiosi. Nam non idem est, Religiosum esse quod Religiosi priuilegijs gaudere: nec idem Beneficij Ecclesiastici priuilegio honorari, quod, Beneficium esse Ecclesiasticum. Non igitur sunt proprie & simpliciter Religiosi, qui tantum coniugalem Castitatem profitentur: aut qui iuxta regulæ professionem propriam habere queunt. Vnde etiam Clerici, qui tria quidem vota faciunt, Castitatis simpliciter, obedientie perpetue, & paupertatis, sed paupertatem ita laxam promittunt, vt iuxta suæ regulæ professionem propriam habere permittantur, non sunt verè & proprie Religiosi: quoniam in c. Cum ad Monasterium, de Stat. Monachorum, dicitur, sicut religioni per se, &

intrinsecus annexa est castitas, ita etiam abdicatio proprietatis: ergo non est simpliciter Religiosus, Clericus, qui iuxta Regulam suam professionem permittitur habere proprium: & ideo eius modi clericus iure communi capax est Beneficij secularis, & Ecclesiasticæ pensionis, cum tamen Beneficia secularia Regularibus Clericis, & contra Beneficia Regularia Clericis secularibus iure communi conferri nequeant. *Cum de Beneficio, de preben. in 6. c. 2. de stat. Monach.*

Tertio queritur, An Milites S. Iacobi, Calatravae, & Alcantarae, & alij similes, qui coniugalem tantum Castitatem, cum paupertate & obedientia vouent, sint verè & simpliciter Ecclesiasticæ personæ? Quidam negauerunt tales esse, nec ut tales gaudere priuilegio Canonis, aut fori, verum si huic priuilegio potiantur, id solum habere Romanorum Pontificum beneficio, non autem aliunde. Id ita colligitur quia iure communi in Ecclesiasticam personam Digamia, aut Irregularitas ex homicidio contracta non cadit, sed hi Milites, aut equites, vi, & ratione instituti, & professionis suæ digami esse queunt: & cum ad nullos Ordines prouehantur ex hoc, quod bello iusto homines interimant, irregularitatem non contrahunt, quia sua munera obire, & ministeria exequi prouideantur, cum tamen Clerici homicide, irregularitate afficiantur, quia à suis Ecclesiasticis functionibus arcentur. Accedit, quod Ecclesiasticæ personæ sunt Beneficij & pensionis capaces, at Milites eiusmodi cum matrimonio utantur, beneficij & pensionis capaces iure communi non sunt.

Navarrus in tractat. de redd. Eccles. q. 1. monit. 55. c. 3. monit. 27. c. 29. c. 20. c. 23. de regularib. multis argumentis concludere nititur, eos Milites esse verè & simpliciter Ecclesiasticas personas, & tanquam tales frui priuilegio Canonis ac Fori; ita ut iure communi coram Magistratibus civilibus conueniri nequeant: quod eorum, & dicitur priuilegium Fori: quodq; si quispiam manus violentas intulerit, in excommunicationem Canonis incurrat. Si quis suadente Diabolo, 17. q. 4. Nec obstat, inquit Navarrus, quod Digami esse queant, & quod bello hostes trucident: Siquidem id est illis concessum Romani Pontificis beneficio. Siluester in verbo, Ecclesiast. q. 5. ait Milites religiosos, quamuis matrimonio utantur, priuilegijs nihilominus Clericorum gaudere: & hoc ita docuisse Ioannem Lignano, & Bartholum: idem testatur de Militibus, qui vulgò de Spatha vocantur, & rubrae Spathe signum in pectore deferunt. Sine dubio Siluester intelligit Milites S. Iacobi. Sed Abbas in ca. quamuis, de decim. c. in Rub. de Regular. aperte docet Fratres S. Iohannis Hierosolymitani, qui sunt milites ad bella gerenda, Religionem professos, esse laicos, & tamè decimas percipere, quia sunt quasi Religiosi, insinuat tamen eos priuilegio Canonis, & fori potiri. In c. Canonica, de sent. excom. scribit Pontifex Magistro, & fratribus Hospitalis Hierosolymitani, vbi cõcedit facultatē, ut Prior, qui toti fratrum Cõuentui præest, possit absolueret fratres sibi subiectos in excommunicationem lapsos, eo quod manus violentas iniecerint in Clericum, vel in alium fratrem, nisi quando excessus fuerit enormis. Glossa & Archid. in c. quisquis 17. q. 4. ten-

tiunt priuilegio Canonis gaudere Templarios Hospitalarios.

Verum enimverò tota hæc controuersia potius est nominis, quàm rei. Nauarr. enim *locis citatis*, conterdit, Milites Clericorum priuilegijs & immunitatibus potiri, eo quod sint verè & simpliciter Religiosi, & proinde Ecclesiasticæ personæ. Alij verò negant eos, cum non sint simpliciter Religiosi, Ecclesiasticas esse personas; nisi alioqui quatuor Minoribus Ordinibus initiati, aut certè Clericorum tonsura insigniti fuerint; prærogatiuis tamen Clericorum frui, Romanorum pontificum concessu. Mihi certè iuris videtur esse, eos milites, qui coniugalem promittunt tantummodo castitatem, Clericorum immunitatem habere, in ijs, quæ Romani tribuere Pontifices, in ceteris non item. Non solum enim illi arma tractant, amictu laicorum vtuntur quamuis Crucis signo notato, Clericorum demum tonsura carent; verum, & in aulis & Curijs Principum versantur, & degunt, in suis domibus habitant, vxores ducunt, filios procreant, & familiam administrant. Milites verò ordinum quales sunt hospitalenses S. Iohannis Hierosolymitani, & ceteri similes, qui vnà cum paupertate & obedientia Castitatem simpliciter proficuntur, cum strictius & proprius sint Religiosi, magis Ecclesiasticæ personæ censentur, & tanquam tales Clericorum priuilegijs honorantur: quamuis in ijs, quæ pertinent ad iuris Canonici poenas, Clericis minimè omni ex parte æquiparentur.

Quarto queritur, An iura annuorum reddituum, quæ Militarium Ordinum equitibus commẽdata ad vitam conferuntur, & passim Commendæ vocantur, sint verè & simpliciter Ecclesiastica Beneficia, ita ut nomine beneficiorum intelligantur in iure communi, & ipsi milites, quibus commendantur, nomine Beneficiorum significentur? Nau. in tract. de redd. Eccle. q. 3. mon. 27. ad fin. c. q. 1. monit. 55. nu. 6. talia esse opinatur, eo in primis argumento, quod sint redditus annui, qui ex decimis Ecclesiasticis colliguntur. Deinde, quia nequeunt nisi Militibus ipsius Ordinis Regula professis, ipsiusq; Ordinis habitum gestantibus. cõcedi: Nec eiusmodi redditus cõferendi ius habet, nisi Magister Ordinis, vel is, qui totius Ordinis administratione fungitur. His accedit, quod his redditibus Beneficiorum priuilegia cõceduntur. Sicut, n. liberi à tributis, & alijs oneribus, quæ solent principes bonis & rebus ciuium imponere: nec ex ipsis Milites decimam partem fructuum soluunt Ecclesijs, præterquam suis Ordinibus. Postremò, quia in his annuis redditibus conferendis, permutandis, & dimittendis potest aliquando Simonia committi: ut si pecunia, vel aliquid aliud pecunia æstimabile detur, vel accipiatur pro ipsis: & nomine Beneficiorum appellantur Prioratus, Præceptorat. Alij verò cenent, dictos redditus annuos Militibus commendatos ad vitam, nequaquam esse Ecclesiastica beneficia, eo quod Beneficium Ecclesiasticum, sit ius percipiendi fructus, ex bonis Ecclesiæ, ob ministerium, & munus diuinum, ob aliquam administrationem sacram: at Militibus non datur huiusmodi redditus ob munus aliquod Ecclesiasticum, quo funguntur, sed ob militiam in qua se strenuè & religiosè exercent. Nam huiusmodi

redditus annui commendantur militibus religio-
sis, vt bona, ex quibus percipiuntur, administrēt,
conferunt, & tueantur, tanquam bona ipsorum
Ordinum, ne pereant ex toto, vel ex parte. Item
Beneficium Ecclesiasticum est cum præcepto, &
& lege Officium diuinum persoluendi, & Cleri-
corum vestem & habitum deferendi: requirit et-
iam, vt minimum, primam Clerici toturam: nec
confertur homini coniugij vinculo adstricto: cū
tamen nihil horum huiusmodi redditibus conue-
niat. Nec satis est, si ex decimis sint detracti, &
sint fructus ex bonis Ecclesiæ percepti: quoniam
etiam portio, quæ ex bonis Ecclesiæ datur alicui
ob munus docendi grammaticam Clericos, aut
pulsandi cymbali, aut aperiendi, claudendiq; tē-
pli ianuas, nequaquam est Beneficium Ecclesi-
asticum, cū id minimè conferatur ob munus, &
functionem sacrā. Nec sufficit, si ea priuilegia ha-
bere videantur, quæ sunt beneficijs Ecclesiasticis
cōcessa: quia cū sint redditus & fructus, qui ex
bonis percipiuntur, gaudent quoq; priuilegijs, q̄
bonis Ecclesiasticis cōueniunt: sunt enim ipsarū
Militarium Religionū bona, & proinde sunt Ec-
clesiastica bona, hoc est, sacris religionibus dedi-
cata, ad onera religionis Militarium Ordinū
sustinenda. Mandos. *Com. super reg. 3. Cancell. q. 11 n. 3.*
ait: *Isti milites Hierosolymitani, & similes non dicuntur
proprie Beneficiarij, nec proprie religiosi.*

Annotandum est, Militaribus Ordinibus pia
munificentiā & largitione principum, & libera-
li aliorum hominū donatione tributa esse, ac da-
ta bona plurima, ex quibus Romani aliqui Pon-
tifices portiones quasdam detraxerunt, & Ec-
clesiastica beneficia constituerunt. Magistri itidem
Ordinum, vt alij quoque primarij milites Com-
mendatarij ex fructibus suorum reddituum Ec-
clesias aliquas fundarunt, & dotarunt; aliquas præ-
terea, communi omnium consensu, Magistri, &
Milites fundarunt, & dotarunt ex communibus
Ordinis bonis.

Sunt item hisce Ordinibus multe Ecclesiæ Ro-
manorum Pontificum auctoritate in perpetuum
adiunctæ, & annexæ; quibus omnib. Ecclesijs præ-
ficiuntur Clerici ipsorummet Ordinum militariū.

Inter omnes conuenit, huiusmodi redditus an-
nuos Ecclesiasticos, qui tanquam debita alimen-
ta & stipendia Ordinum Clericis conferuntur,
esse verè & simpliciter beneficia ecclesiastica,
quoniam sunt iura percipiendi fructus ex bonis
Ecclesiæ ob ministerium Ecclesiasticum quo ipsi
Clerici inseruiunt Ordinū Ecclesijs, quibus præ-
sunt, quarumq; Rectores sunt, aut Præpositi, aut
Vicarij, aut Priores, aut Parochi, aut Cappellani
vocati. nec huiusmodi Clerici, cū Religiosi sint,
Beneficiorum secularium capaces sunt.

Caput igitur quæstionis est de annuis reddi-
tibus, qui ad vitam commendantur ordinum Mili-
tibus: qui dicuntur Commendæ, cū tamen cæ-
tera Beneficia, quæ Clericis professis dantur. Be-
neficia verè, & proprie appellantur. De prædi-
ctis igitur Commendis, illud compertum esse
mihi videtur, eos redditus ex parte Beneficiorū
priuilegijs potiri, cū sint fructus ex bonis Ec-
lesiæ collecti. Sed in iure cōmuni appellatione be-
neficiorum Ecclesiasticorum non intelliguntur,
quoniam quamuis sint Ecclesiastica bona, non ta-

men dātur, vt beneficia Ecclesiastica, ob ministere-
rium Ecclesiasticum: nam pensiones etiam Bene-
ficijs impostæ, sunt bona Ecclesiastica, non autē
beneficia. Nec satis est, ea dari non posse, nisi ab
Ordinis Magistro, nec alijs præterquam Religio-
sis ipsius Ordinis militibus: quoniam cū sint bo-
na Religionis, aliter conferri nequeunt nisi Reli-
giosis, & ab eo, qui toti Ordini Militum præest.
Accedit his, quod in ipsis Militaribus Ordinibus
Commendæ (vt vocantur) distinguuntur à Bene-
ficijs ipsorum Ordinum: & ad Beneficia Clerici
professi eliguntur & promouentur: Commendæ
militibus committuntur. Item, pari ratione, ipsi
Milites, quibus commendantur, potius mihi vi-
dentur obtinere ministeria, officia, & administra-
tiones, quàm beneficia Ecclesiastica: non secus,
ac ipse etiam Magnus Ordinis Magister potius
censetur dignitatem, administrationem, & offi-
cium, quàm beneficium Ecclesiasticum habere.
Cæterum negari non potest, quin nonnulli eius-
modi redditus annui, nomine etiam Beneficio-
rum appellantur, nimirum Prioratus, Præcepto-
riæ, quales Militaris odro S. Ioannis Hierosoly-
mitani per vniuersas Christiani nominis provin-
cias obtinet. Quo autem modo Simonie lites cō-
trahatur in his conferendis, acquirendis, permu-
tandis, deponendis, inferius declarabo. Testatur
Iacobus Bossius in *hist. Ordin. S. Ioan. p. 2. l. 14.* Innocen-
tium 8. priuilegium Ordini S. Ioannis Hieroso-
lymitani dedisse: in quo dicit se nunquam datu-
rum prioratus, Commendas, aut Beneficia Ordini-
nis, quamuis in Curia Romana vacent: relinquit
liberam facultatem Magno Magistro Ordinis,
qua ea conferat; declarat eisdem prioratus, Cō-
mendas, & beneficia in reservationibus Pontifi-
cij non comprehendi. Idem priuilegium confir-
mauit Pius IV. in *const. que incipit. Circumscripta Romani
Pontificis.* Vnde in *regula 3. Cancell. sic habetur: Refer-
unt etiam Prioratus, Præposituras, ac alias Dignitates Con-
uentuales & Præceptorias Generales quorumvis Ordinum,
sed non Militarum.*

Quinō quæritur, An saltem ij Regulares, qui
Commendatarij dicuntur nomine S. Spiritus in
Saxia, vel S. Antonij Viennensis, in Gallia, & ex-
tra Galliam, sint Beneficiarij, & beneficia habere
censeantur? Nauarrus de *regul. const. 70.* docet e-
os esse Beneficiarios simpliciter, & annuos reddi-
tus, quos habent, esse simpliciter beneficia. Certè
alia ratio est de his, atque de redditibus annuis
qui commendantur equitibus Militarum Ordini-
num; nam hi non sunt Ecclesiastica auctoritate
tales redditus facti, vt in beneficia transferint:
Sed sunt bona ipsarum religionum militarium,
quæ vt conferuntur & augeantur, commendan-
tur Militibus professis, qui ea administrant, tuean-
tur, & curent, & ex ipsorum fructibus commode
sustententur: at redditus annui, qui non commen-
dantur nisi Clericis S. Spiritus in Saxia, vel S. An-
tonij Viennensis, videntur tales esse, vt transfe-
rint in beneficia Regularia, & proinde Manua-
lia Clericis professis dari solita.

Cap. IV.

*Alia quæstiones de eadem re dissol-
uuntur.*